

/rodinné bohoslužby 3. 3. 2013 Krč/

Dnešní téma, nad kterým se chceme zamýšlet, je přátelství. Ze SZ jsme četli o kamarádství a přátelství chlapců, později mladých mužů Davida a Jónatana. David, pastýř ovcí, byl prorokem Samuelem již pomazaný za budoucího krále Izraele, ale zatím o tom věděli jen oni dva – David a prorok Samuel a nejbližší Davidova rodina /čti 1S 16/. Jónatan byl nejstarší syn právě vládnoucího izraelského krále Saula. Tito dva mladíci by spíše než kamarádi mohli být soupeři, konkurenti. Vždyť Jónatan by si býval mohl dělat oprávněný nárok na trůn po svém otci, mohl počítat s tím, že bude on králem. Přesto Jónatan s Davidem nesoupeří. Naopak ho podporuje, pomáhá mu, chrání jej /dává mu svůj plášť i svou zbroj – meč, luk a opasek na šípy – jak jsme o tom četli z Bible/. Jónatan se svého kamaráda opakovaně zastává u svého vzteklého, despotického a zřejmě duševně nemocného otce – krále Saula. Jónatan dokonce riskoval i svůj život, když se za Davida u svého otce přimlouval a ten po něm v návalu vzteku mrštil kopím /po svém synovi!/. David a Jónatan si spolu rozuměli, shodli se v mnoha názorech i v otázce víry v jediného Boha Hospodina. Vzájemně si naprosto důvěřovali. Četli jsme ten příběh se šípy, kdy Jónatan dával Davidovi předem domluvené znamení, aby ihned utekl, uprchl před nenávisť krále Saula. David se musel spolehnout na to, že mu Jónatan řekne pravdu, že ho nezradí a nevydá zlému Saulovi. - Vrstevníci David a Jónatan ze začátku, když se seznámili po Davidově vítězství nad Golijášem, spolu trávili určitě hodně času v pohodě a veselí. Povídali si, jezdili na koni, cvičně spolu zápasili – bojovali, cvičili se v lukostřelbě. Když se však poměry na královském dvoře změnily, královy sympatie k nebojácnému Davidovi ze změnily v žárlivost, zášť, až i nenávisť. Vždyť David byl u lidí stále ve větší oblibě, už proto, jak porazil obra Golijáše pouhým prakem, ale i později pro svá mnohá vítězství nad nepřáteli /1S 18,30/. Jednou musel David uprchnout před králem Saulem daleko do Judské pouště /1S 23/. Jónatan neváhal a vypravil se za svým přítelem, aby ho povzbudil, aby ho nenechal samotného v depresi, smutku. Bylo to daleko, nepohodlná, úmorná cesta ve vedru a písečném prachu. Jónatan věnoval Davidovi svůj čas a pohodlí, i když to původně vůbec neplánoval a nebylo to pro něho ani příjemné ani bezpečné. Přesto to udělal, protože měl Davida rád. Čteme v Bibli, že ho miloval jako sám sebe. Přátelství, kamarádství je spolehnutí se na toho druhého, je to vzájemná důvěra, pomoc, podpora. A to nejen, když je nám dobře, když je všechno fajn, ale i ve chvílích těžkých, kdy zažíváme něco zlého, kdy je nám smutno, když nás něco trápí a bolí, když jsou i někteří lidé proti nám. Opravdový přítel má dokázat říci i kritiku, sice citlivě, ohleduplně, s láskou, ale má druhému odvážně říci, co si myslí.

Zamysleme se nyní – upřímně a pravdivě: Máme my někoho takového? Máme opravdu dobrého kamaráda, přítele /přítelkyni/, někoho, o kom víme, že by nám vždy pomohl? Někoho, komu naprosto důvěřujeme, komu můžeme říci i to, co o nás nikdo neví? Víme o někom, komu bychom mohli v nějaké závažné situaci, v těžké krizi zavolat i v noci, a on by

s námi ochotně mluvil, věnoval by se nám a pomohl by nám? ... A teď jiná otázka – obrácená: Jsem já někomu skutečným přítelem /přítečkou/? Může se mi někdo svěřit, aniž bych to řekl/a/ dál? Může mi někdo plně důvěřovat? Jsem ochoten a ochotna pomoci, i když mě to bude stát můj čas, peníze, námahu...? Kolika lidem jsem skutečně přítelem – přítečkou? Alespoň jednomu? Odpovězme si v duchu sami sobě, ale zcela konkrétně, jmenovitě!

/Jindřiška Buttová, sbor NO Krč, 3. 3. 2013/